

Adrià Targa (1987)

Acròpolis

(fragment)

He agafat la moto
i he anat a passejar pel meu barri de Sant Pere i Sant Pau
i les cases estaven bastides amb totes les obres
del bard d'Stratford-upon-Avon,
i tothom sortia als balcons i duia a la boca una epifania.

Un home entra al bar. Fa una calor
que t'hi cagues, exclama. Dies sense gel.
A les nits no podem dormir.
Per això he agafat la moto i m'he remogut en l'aire.
Fa dos dies vaig plorar amb Seferis
davant els marbres robats del Partenó.
Soc ja un cavall exhaust al final de la cursa del dia?
Aquí síndries, allà vestits de vuit euros.
Ningú no em va donar la llengua. La meva llengua era
aquesta memòria flàccida
que penja dels llavis d'un cavall de marbre
a mil vuit-cents kilòmetres d'aquí.

És el meu moment diu el vigilant del British Museum,
el moment de quedar-me sol amb aquestes meravelles.
Jo i el Jordan (però qui és, el Jordan,
sinó un altre fris arrencat dels meus primers somnis)
ens quedem sols amb el vigilant i Seferis en l'aire.
Lord Elgin, m'estimo més els meus blocs
de Sant Pere i Sant Pau:
Veneçuela, Colòmbia, Equador.
Lord Elgin, mai no podràs robar-me el número 6.
Tornava en autobús. A la peixateria
somiava un món minoic. Un volum groc
de Kavafis i les primeres palles. De què
serveix l'art si s'acaba en ell mateix?

Podríem extreure'n conclusions.
Podríem vomitar una per una les peces d'escacs
que ens vam menjar amb la meva germana.
Vaig intentar ser un noi de barri
però la mare em va bescanviar per una pedra
i em vaig salvar.

A les cafeteries no hi ha gel.
Bec un aquarius de llimona sense gel.
Tots els pròlegs de Leni Riefenstal s'han desfet per la calor.
És imminent la invasió dòrica?
Com seran les pluges d'enguany? S'ho enduran tot?
He agafat la moto i m'he remogut en l'aire.
Sant Pere i Sant Pau i per extensió el món
és el meu ventilador,
o potser soc jo que té aspes a la cara,
amb dues arrugues molt tristes en forma de creu
perquè aquí hi havia tants cossos adorables,
tants nois de barri i tant de silenci a casa
mentre el pare deia maricons
davant la tele de la cuina. Saps? N'hi ha
que fan de dona i que fan d'home,
així s'entenen entre ells.

Podria enfilar-me amb la moto a la finestra.
La finestra que obria de bat a bat.
Aquella casa, la vam vendre.
En aquella finestra hi van passar tres coses.
Vaig guixar la paret sense voler amb un llapis.
M'hi masturbava de genolls.
Un dia van acostar Casablanca
i s'hi va estar algun temps fins que la van
posar de nou a un punt de l'horitzó.
Amb aquestes tres coses vaig témer la mort
i jo no tenia llengua, era un cavall
que esbufega.

Després vaig córrer, em vaig fer gran.
Lord Elgin era escocès
com el meu tiet Ian, que un dia es va tirar del balcó
en aquest bloc de cases de Sant Pere i Sant Pau.
Nascut a Glasgow, va venir a morir
entre aquests blocs, i van ser aquests blocs els qui van robar un escocès.

[...]